19/12/2018

Η ειρήνη είναι το μεγάλο βραβείο που μας χαρίζει η παρουσία του Χριστού

/ Γνώμες

Γεννάται ο Χριστός, αναγεννάται η φύσις. Λαμπροφορεί και χαίρει. Γεννάται ο Χριστός αναγεννάται ο άνθρωπος. Γεννήθηκε ο Χριστός στην ταπεινή φάτνη της Βηθλεέμ και έγινε η απαρχή της ζωής που με τη διδασκαλία του, την επικοινωνίαν του, τον τρόπον ζωής του, με τα θαύματά τον επανέφερε στο σωστό δρόμο αυτούς που οδηγούντο εις την απώλειαν.

Μυστήριον ξένον και παράδοξον. 2018 χρόνια πριν, ένας λόγος ισχυρότατος ακούγεται, και δεν είναι κανένας άλλος, από του λόγου του εμφανισθέντος Αγγέλου προς τους αγραυλούντας ποιμένας, που αναγγέλλει επισήμως και με φόβον Θεού την αποκάλυψιν του Μυστηρίου της Σαρκώσεως του Χριστού: «Ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί τω λαώ, ότι τέχθη υμίν σήμερον Σωτήρ, ως εστίν Χριστός ο Κύριος». (Λουκ. 2,11).

Είναι η εκπλήρωσις της προσδοκίας του ανθρώπου, ως επίσης και ο πρώτος ασπασμός προς το ανθρώπινον γένος των ουρανίων δυνάμεων, μετά την πτώσιν.

Αυτός ο ειρηνικός ασπασμός, ενδεδυμένος από τον πλέον ηχηρόν ύμνον της Ουρανίου στρατιάς, «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία»(Λουκ. 2,14).

Αποτελεί το θεμέλιον της ελπίδος μας, την απαρχήν της θείας εγγυήσεως, όχι απλώς δια την λύτρωσιν του ανθρώπου, και την αποκατάστασιν της σχέσεώς του με τον Θεόν, αλλά πλείον για ειρήνευσιν και συμμετοχήν σε πολύ πιο ανώτερον· «Εις κοινωνίαν του Αγίου Πνεύματος, εις Βασιλείας ουρανών πλήρωμα, εις παρρησίαν την προς τον Θεόν.»

Την Αγία νύχτα των Χριστουγέννων ήλθε ο μεγάλος Αναμενόμενος, η προσδοκία των Εθνών.

«Επεσκέψατο ημάς εξ ύψους ο Σωτήρ ημών, ανατολή ανατολών και οι εν σκότει και σκιά εύρομεν την αλήθειαν, και γαρ εκ της Παρθένου ετέχθη ο Κύριος», (Εξαποστειλάριον των Χριστουγέννων). Ήλθε ο μεγάλος και μοναδικός επισκέπτης, αλλά η υποδοχή δυστυχώς που του έγινε, δεν ήτο η ανάλογος με την προσμονήν των ανθρώπων δια τον ερχομόν του.

Ήλθεν εις τα ίδια, δηλαδή στους ανθρώπους Του, στον περιούσιον λαόν του, και δεν τον δέχθηκαν με αγάπη, δεν τον ανεγνώρισαν Κύριον και Βασιλέαν τους. Και όχι μόνον δεν τον δέχθηκαν, αλλά και τον κατεδίωξαν όπως παρατηρή ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: «Ου παρέλαβον αλλά και διεκρούσαντο· και ου τούτο μόνον αλλά και έξω του αμπελώνος εκβαλόντες, απέκτεινον». (κατά Ιωάννην Ιερόν Ευαγγέλιον).

Άνθρωποι σαρκικοί και φύλαυτοι, δεν μπορούν να δεχθούν Εκείνον ο οποίος «αμαρτίαν ουκ εποίησεν ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι Αυτού». (Α! πετρ. Β’ 22) και που διήλθεν «ευεργετών και ιώμενος» (πραξ. 38)

Άνθρωποι επιθετικοί, μνησίκακοι, εριστικοί, φιλοπόλεμοι, πώς να δεχθούν τον Άρχοντα της ειρήνης;

Όμως τον δέχθηκαν οι απλές και ταπεινές εκείνες ψυχές: «ο δίκαιος Ιωσήφ ο μνήστωρ, η Αγία Παρθένος και Μητέρα του, οι ποιμένες, οι εξ ανατολών Μάγοι, ο δίκαιος γέροντας Συμεών ο Θεοδόχος, και η Άννα η προφήτις, ο ερημίτης Ιωάννης ο Πρόδρομος, και κάποιοι άλλοι ευσεβείς και θεοσεβείς Χριστιανοί.

«Σήμερον Θεός επί γης παραγέγονεν, και άνθρωπος εις ουρανούς αναβέβηκε.

Σήμερον οράται σαρκί. Ο φύσει αόρατος δια τον άνθρωπον δια τούτο και ημείς δοξολογούντες βοήσωμεν Αυτώ· Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη· ην ημιν εβράβευσεν η Παρουσία σου Σωτήρ ημών....» (ιδιόμελον της Λιτής των Χριστουγέννων).

Η ειρήνη λοιπόν είναι το μεγάλο βραβείον που μας χαρίζει η παρουσία του Χριστού.

2018 χρόνια μετά τη Σάρκωση του Λόγου η Ιστορία επαναλαμβάνεται...Ο φιλάνθρωπος Κύριος Ιησούς Χριστός θα έλθη και εφέτος. Την άγια νύχτα των Χριστουγέννων όλα θα γεμίσουν φως. Οι άγγελοι θα δοξολογήσουν. Οι ποιμένες θα τον προσκυνήσουν. Τα αρνάκια και τα βόδια με τα χνώτα τους θα τον ζεστάνουν. Οι Μάγοι με οδηγό το λαμπρό αστέρι θα τον βρούν μετά από κοπιαστικό ταξίδι, και θα του προσφέρουν τα δώρα τους, τους θησαυρούς της καρδιάς τους, χρυσό, λίβανον και σμύρνα.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος μας δίδει μια διπλή συμβολική σημασία στα δώρα και τονίζει; Οι Μάγοι προσέφεραν το χρυσό για να τιμήσουν τον Χριστό ως νέο Βασιλέα του κόσμου, το λιβάνι για να τιμήσουν Αυτόν ως Θεό, και την σμύρνα για να τιμήσουν τη θυσία του υπέρ των ανθρώπων.

Η δεύτερη συμβολική σημασία συμβολίζει τα δώρα με τις μεγάλες αρετές, όπως αναφέρει ο Απόστολος Παύλος, την πίστιν που λάμπει σαν χρυσός, την Ελπίδα που μυρίζει σαν λιβάνι, και την αγάπη που ενώνει και συσφίγγει σαν σμύρνα τα μέλη της Εκκλησίας.

Η προσκύνησις του Θείου βρέφους από τους σοφούς Μάγους της Ανατολής είναι γεγονός που εκφράζει την παγκοσμιότητα της σωτηρίας όλων των ανθρώπων. Οι ευλαβείς και ταπεινοί Χριστιανοί θα συναντήσουν και θα υποδεχθούν τον Κύριον. Θα ετοιμασθούν με νηστεία, προσευχή, Ιερά Εξομολόγηση και θεία Κοινωνία, για τη μεγάλη συνάντηση.(Γνωρίζουν ότι θα τον βρουν στη Χριστουγεννιάτικη ακολουθία και την θεία Λειτουργία. Θα τον συναντήσουν ακόμα στο πρόσωπον κάθε πονεμένου ανθρώπου. Έτσι θα αξιωθούν να γίνουν τέκνα του Θεού:»όσοι δε έλαβον Αυτόν έδωκεν αυτοίς εξουσίαν, τέκνα Θεού γενέσθαι τοις πιστεύουσιν εις το όνομα Αυτού». Ι(Ιωάννου α’ 12).

Το διάστημα της Σαρακοστής των Χριστουγέννων, οι προεόρτιοι ύμνοι, οι μελίρρυτες καταβασίες, οι πλούσιοι ασματικοί κανόνες, καταλύπτουν το μέγα μυστήριον της Ενανθρωπήσεως του λόγου του Θεού.

Ανάμεσα στις πλήρους θεολογικού περιεχομένου ωδές έρχεται ως αποκορύφωμα και ψάλλεται με κατάνυξιν, η γλυκυτάτη Ενάτη ωδή του Όρθρου της εορτής, αφιερωμένη εις το πρόσωπον της Υπεραγίας Θεοτόκου. Ένα ξέσπασμα πνευματικής

χαράς και αγαλλιάσεως.

«Μεγάλυνον ψυχή μου

την τιμιωτέραν και ενδοξοτέραν

των άνω στρατευμάτων.

Μυστήριον ξένον, ορώ και παράδοξον!.....»

Τι σημαίνουν αλήθεια για μας τους σημερινούς Ορθόδοξους Έλληνες τα Χριστούγεννα, η εορτή των εορτών;» Σημαίνουν Αγάπη. Άρα ο μεγάλος στόχος του Χριστού είναι η εφαρμογή της αγάπης.

Ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης μας τονίζει:

«Οπου αγάπη ο Χριστός, και όπου ο Χριστός χαρά».

«Μακάριοι είναι όσοι έχουν στην καρδιά τους, άξονα το Χριστό και περιστρέφονται χαρούμενοι γύρω από το Άγιον όνομά του».

Χριστούγεννα λοιπόν. Χαράς Ευαγγέλια...

Οι προετοιμασίες στο έπακρον. Όλα αρχίζουν αλυσιδωτά για την μεγάλη αυτή κοσμοσωτήρια εορτή. Οι Εκκλησίες καλούν τους πιστούς εις τις Ιερές ακολουθίες, όπου ψάλλονται προεόρτια Τροπάρια, φέρνοντας το προμήνυμα της του Χριστού Γεννήσεως.

Το χριστουγεννιάτικο δένδρο, η φάτνη, τα δώρα, τα κάλαντα, τα ρεβεγιόν, το οικογενειακό Χριστουγεννιάτικο τραπέζι, το ιερότερον έθιμο των ημερών.

Πάντα στο γιορτινό τραπέζι, μας περίσσευε το μερίδιο «Του Χριστού» και «του φτωχού», ένα καθαρά Ελληνικό έθιμο, που κανένας κατακτητής ή Ευρωπαίος δανειστής δυνάστης, δεν κατάφερε να κλέψει από το φιλότιμό μας.

Τι νόημα έχει να γεμίσουμε το τραπέζι μας με όλα τα καταναλωτικά αγαθά, όταν δίπλα μας λίγο παρέκι κάποιος συνάνθρωπός μας πεινάει, κάποιος πονάει, κάποιος είναι θλιμμένος;

Σήμερα αναμφίλεικτα ζώμεν σε μια αλγεινή περιρρέουσα κατάσταση. Η ανασφάλεια, η απελπισία, η αβεβαιότητα, η κοινωνική αναλγησία, η ένδεια, έχουν προκαλέσει την δεινή θέση εμπερίστατων συνανθρώπων μας. Ο πόνος και το κλάμα καθημερινή του συντροφιά, και περιμένουν να φανή μια ηλιαχτίδα να θερμάνη τις παγωμένες τους ψυχές. Και να! Έρχεται η Μητέρα και τροφός

Εκκλησία να τονώση με λόγον μεστό, λόγον εναργή και με τα έργα της, τις πεσμένες ανθρώπινες υπάρξεις.

Είναι η Ελλαδική Εκκλησία με το πολύπλευρον πολυσχεδές και άκρως φιλανθρωπικό έργο της, που έχει αφετηρία και την αρχήν του από την Φιλανθρωπικήν Διακονίαν, των χρόνων της πρώτης περιόδου του Χριστιανισμού. Η Ιερά μας Μητρόπολις Μαντινείας και Κυνουρίας, με μπροστάρη τον ικανόν οιακόστροφον, τον νουνεχή και ακάματον, υφαντουργόν της αγάπης, τον Σεβάσμιον Ιεράρχην μας κ.κ. Αλέξανδρον, έρχεται αρωγός σε κάθε δοκιμαζόμενον άνθρωπον, με την πρόνοιαν της συστάσεως του προγράμματος «το καλάθι του φτωχού αδελφού».

Το καλάθι γεμίζει και αδειάζει, και πάλι γεμίζει με τα δώρα (είδη πρώτης ανάγκης) ευσεβών Χριστιανών, που διανέμονται εις τους έχοντας ανάγκη.

Ο Σεβασμιώτατος τις γιορτάσιμες ημέρες επισκέπτεται τους τροφίμους στα Γηροκομεία της Ιεράς Μητροπόλεως, να τους ευχηθεί χρόνια πολλά, λόγια τονωτικά, να τους χαϊδέψει το μέτωπο, για να πάρουν θάρρος και να αναζωογονηθούν.

Χρέος ιερόν να γυρίσωμεν τη μηχανή του χρόνου 70 χρόνια πριν και παλαιότερα. Χρόνια πέτρινα. Τα μέσα πενιχρά. Ίσως και ανύπαρκτα.

Χριστούγεννα στο χωριό. Ασβέστωμα στις αυλές, και τις ξερόμαντρες. Οι κοπέλες να φέρουν το νερό από το πηγάδι. Η Μάννα να ζυμώσει το Χριστουγεννιάτικο ψωμί με κομμένα σύκα μέσα. Ένα κλωνάρι αμυγδαλιάς ντυνόταν με βαμβάκι και με τη φάτνη στο κάτω μέρος. Στο νου μου απομένει η φράση ενός αειμνήστου δασκάλου μας που μας δίδαξε με σεμνότητα το μέγεθος της μεγάλης γιορτής:

«Βάλαμε στο σπίτι

ένα φρέσκο κλαδί από το βουνό,

και σιμά τοποθετήσαμε

την εικόνα της Γεννήσεως

τίποτε άλλο

και κάναμε Χριστούγεννα».

Στο παραγώνι με το αμυδρό φως του καντηλιού και με το λαδολύχνι ανάψαμε το τζάκι για να πάψει η παγωνιά. Παππούς, γιαγιά, γονείς και τα παιδάκια μαζεμένα

γύρω – γύρω στο τζάκι, περιμέναμε να γεννηθεί ο Χριστός. Το τζάκι έκαιγε όλη νύχτα, για να ζεσταθεί ο Χριστούλης όπως έλεγε η γιαγιά.

«Χιόνια στο καμπαναριό

που Χριστούγεννα σημαίνει

ντιν νταν, ντιν, νταν.

Χιόνια στο καμπαναριό,

ξύπνησε όλο το χωριό.

Και όλοι παν στην εκκλησιά

τον Χριστό να προσκυνήσουν ……»

Ανήμερα Χριστούγεννα. Η μάννα ετοιμάζει το χριστουγεννιάτικο τραπέζι μα όλα τα καλούδια, και όλοι μαζί ψάλλουμε:

«Η Γέννησή σου Χριστέ ο Θεός …..»

Γράφει ο φαντάρος: «Χριστούγεννα 1940».

Εικόνισμα, η εικόνα της Υπερμάχου Στρατηγού, καντήλι ένα άδειο κουτί κονσέρβας, με λίγο λάδι, και φυτίλι από βαμβάκι ατομικού επιδέσμου. Εκκλησία ο σκοτεινός οχυρώνας μας. Στις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, στο απαλό φως του καταυλισμού μας, με τις χλαίνες στη πλάτη αφήσαμε τις ψυχές μας να ψάλλουν τη Γέννηση του Χριστού.

Ελάτε λοιπόν να γιορτάσουμε! Ελάτε να πανηγυρίσουμε! «Είναι όντως παράξενος ο τρόπος της γιορτής, όσο παράξενος είναι και ο λόγος της Γεννήσεως του Χριστού, που άνοιξε δρόμο μέσα σε τόπο αδιάβατο». (Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου), και συνεχίζει η χρυσορρήμων γλώσσα: «Ίσταμαι ενεός, και νοιώθω φόβον μπροστά στο θείο μυστήριον. Ο νους ιλιγγιά. Δεν γνωρίζω τι να λαλήσω. Δεν μπορώ να καταλάβω τον τρόπον της Γεννήσεως».

Όπου βούλεται Θεός νικάται φύσεως τάξις. Παραμερίζονται οι φυσικοί νόμοι, και ενεργεί η Θεία θέλησις.

Ελάτε να αποδυθώμεν τον σκληρόν δερμάτινον χιτώνα του μοναχικού μας εγώ, και να ενδυθώμεν τον λαμπρόν χιτώνα της αγάπης.

Κύριε πονάμε για τους συνανθρώπους μας που σε αγνοούν και δε θα σε

συναντήσουν τα εφετεινά Χριστούγεννα.

Δώσε Κύριε, την Χάρι Σου σ’ αυτούς και σε εμάς που θέλουμε να σε αγαπάμε και να σε υπακούμε, ώστε τα εφετεινά Χριστούγεννα να ανοιχθούν τα μάτια της ψυχής μας και σε Εσένα το ταπεινό βρέφος της Βηθλεέμ, να αναγνωρίσομε και να προσκυνήσομε τον υιόν του Θεού, τον Σαρκωθέντα Λόγον, τον Κύριον της δόξης τον Σωτήρα και Λυτρωτή μας.

Αιδεσιμολ. π. Δημήτριος Λυμπερόπουλος, Εφημέριος Ιερού Ναού Προφήτου Ηλιού και Αγίων Νεομαρτύρων Δημητρίου και Παύλου Τριπόλεως